

Călin Ioan ACU
Mădălina ALDESCU
Dumitru BĂLUȚĂ
Ruben BUCOIU
Dorin Vasile BUTUZA
Cornel C. COSTEA
Issabela COTELIN
Nicolae CREPCIA
Iulia DRAGOMIR
Stela EMBER
Dan FRIPIS
Veronica LECA

Ionuț MANEA
Monica MANOLACHI
Mona MOTORGA
Tania NICOLESCU
Mihaela Angela STAN
Simona STAPAN
Tatiana STOICESCU
Lorena STUPARU
Andreea TĂNASE
Mihai TĂNASE
Daniela TOMA

CORABIA POEȚILOR

ANTOLOGIE DE POEZIE

EDITURA UNIVERSITARĂ

Prefață

Cred că o antologie de poezie este o expediție în căutarea lânii de aur. Țărmurile poeziei sunt necunoscute, în sensul că ele apar, se dezvăluie, atunci când starea de visare întrece realitatea cotidiană. Altfel, ancorarea într-o realitate ca port fără nicio deschidere, fără ieșire la mare, ne-ar ține captivi în ea. La nivel ideatic, Corabia Poetilor este un arhetip de corabie, care se poate numi cu același nume antic, „Argo”.

Pe de altă parte, noua realitate, ca formă revitalizată a neorealismului social, artistic, se livrează în poezie „în bitcoin”, ca monedă verbală la standarde universale, termen folosit excelent de Ruben Bucoiu, unul din poeții acestei antologii. În alți termeni, Dumitru Băluță vorbește despre „meduzele realității” într-o luptă de idei cu „seismele imaginației”.

În mai toate poemele din această antologie există spații albe ale imaginației, acoperite în cele din urmă de realitate. Relația dintre ele funcționează alternativ, prin rotație.

Muzica din poezia romantică scrisă de Călin Ioan Acu, iubirea cu poveștile inimii, fac parte dintr-o visare nocturnă. „Iar luna mă lasă / chipul tău în somn să-l iubesc”, spune autorul.

Povești de dragoste ale inimii găsim și în poezia lui Mihai Tănase. Iată un vers peste care cu greu se poate trece: „Am orbit uitându-mă-n sufletul tău”. Cele cinci poeme ale lui Mihai Tănase din această antologie sunt cinci grame de „zăpadă”, adică cinci grame de „heroină pură”.

Biografiile personale, fragmentate prin scris sau mărturisire, devin într-o carte biografii culturale. Poezia Mădălinei Aldescu este un astfel de exemplu. Poetă de ultima generație sau next generation, cu o notă personală accentuată, cu titluri de poezie care spun totul dintr-o suflare, ea pune întrebări societății în care trăiește, unde ființele sunt absorbite de statistici. „O casă nu este altceva decât o ființă care flămânzește” este doar unul dintre titlurile poemelor sale. Iar „sindromul Stockholm”, despre care vorbește în alt poem este un sindrom planetar.

Deși fac parte din societate, în felul lor, deși trăiesc în orașe mari sau orașele de provincie, să zicem, de exemplu, orașul Zalău, „oraș care mănâncă hârtii, „cum spune poetul Doru Vasile Butuza în poemul „Modernizare”, poeții rămân singurătatea absolută a unei după-amiezi, într-un „oraș gol”.

Există un punct de întâlnire, un punct de convergență între poemele lor, fie că acestea sunt de dragoste, melancolice, religioase sau despre natură, ca în poemele haiku ale lui Nicolae Crepcia, o melancolie a dorului spre munții plini de „flori în rugăciune” sau de căutare a lui Dumnezeu. Cornel C. Costea numește acest punct de întâlnire „vara fără nume”, ca reper ideatic pentru trecerea timpului, iar Issabela Cotelin, printr-o întrebare, sugerează

locul acestei întâlniri, „La biserica cea veche / Dintr-o margine de sat?”.

Poeții acestei antologii au diverse meserii, preocupări, idealuri, job-uri ... Ei pun accentul pe diverse realități cotidiene sau metarealități și fac jocul propriilor idealuri. „Fereastra inimii”, despre care scrie Iulia Dragomir, este doar unul dintre locuri, dintre multe altele, de unde poți privi ospățul lumii, după care te întorci la „Cartea” unde a fost scris primul Cuvânt.

„Neliniștile de toamnă”, ale lui Dan Fripis, au un răspuns complementar în mărturisirea Veronicăi Leca, în „Autoportret cu două aripi legate de umăr” sau în fragmentele de „film mut” ale Danielei Toma. Undeva, printre ele, găsim și „minunea golului” în care Stela Ember plutește „fără a se izbi de păsări ...”.

Mini-poemele lui Ionuț Manea, cu personaje dintr-un posibil teatru meta-animalier, unde Păduchele, Prostituata, Visul, Mizeria și lista poate continua – fac parte din „Jocurile lumii pe taraba unui târgoveț”.

Ce mai găsim pe această tarabă?

Un dicționar de limbi străine, știut pe de rost de Monica Manolachi, sau „vântul moale” care însoțește poemele fără titlu ale Monei Motorga, sau numai ecoul lor, ca un „ecou al ploii” care se propagă în poemele semnate de Tania Nicolescu. Bagajul de cuvinte, într-o astfel de călătorie, cuprinde pentru Mihaela-Angela Stan emoții amestecate într-un echilibru stabil.

Vorbeam mai sus despre preocupările cotidiene ale poezilor, despre job-urile lor, despre influența pe care, poate, acestea o au asupra operei lor.

Simona Stapan spune într-o notiță biografică de câteva rânduri: „Corporatistă și îmi place!”. Atunci să căutăm, dacă există, legăturile corporatiste în poemele ei! Eu nu am găsit niciuna, ci doar o fericire retro și „cămașa de forță” care se poate numi iubire și care poate avea „greutatea unei somnolențe”.

Nuanțele realității cotidiene, sociale, artistice, într-o gamă infinită de decodări poetice, au diverse referințe. Tatiana Stoicescu le alege pe cele ale suprarealismului, iar Lorena Stuparu pe cele ale mesajului „like” trimis tuturor.

Există o poetă japoneză, Saito Fumi, considerată „regina poeziei tanka”. A trăit 93 de ani și a scris despre flori de cireș, despre noroi, despre mama oarbă de care avea grijă, despre operațiile de sân pe care le-a suferit, despre Palatul Imperial unde a fost primită de două ori de Împăratul Japoniei..., despre dragoste, despre zăpada care vine din cer, ca o eliberare.

Mi-am amintit de ea, citind în această antologie, primul poem din grupajul semnat de Andreea Tănase, despre alt fel de eliberare.

Scrisul te eliberează. Terapia scrisului nu este ușoară. Este la fel ca o călătorie spre țărnul visat...

Clelia Ifrim

Călin Ioan ACU

Este de profesie inginer IT și lucrează de peste 25 de ani în acest domeniu.

Un amestec de tehnic și creativ, totul dublat de o dorință de a cunoaște adâncul ființei umane, de a găsi acel echilibru dintre vis și realitate.

Născut la Cluj-Napoca, devenit în timp sibian, îmbină în tot ceea ce face puncte de vedere eterogene și opuse, idei originale, combinând vechiul cu noul, purul cu impurul.

Metalist romantic, ascultă Slayer, Sodom, Sepultura, dar și Bach, Handel, Mozart, trecând de la Rahmaninov la Amon Amarth și apoi la Enya.

Atât de aproape

Tu, cea care mi-ai învățat inima să bată,
De ce nu vii să-ți așezi palma sufletului tău
peste inima mea?
Poate așa îmi voi aminti de lacrimi, de durere,
de bucuria curată.

Tu, cea care mi-ai învățat ochii să te caute,
De ce nu vii să-ți lipești tâmpla ta de tâmpla mea?
Poate așa cuvintele nu se vor mai pierde fără rost.

Tu, cea care mi-ai invadat gândurile,
tu ... oare ești?

Demiurg

Atunci când am vrut să aduc ploile
să spele lumea de tot ceea ce este urât
sau poate mai bine zăpezile să acopere
tot ceea ce nu ne place,
atunci am înțeles cât de puțin mai privim spre cer.
Atunci când am vrut să învii soarele,
lumina lui să ne orbească sau poate mai bine
căldura lui inimile să le dezghețe,
atunci am înțeles cât de cruzi suntem
amăgindu-ne cu reci cuvinte sculptate
în suflete de piatră.

Echilibru

Pășesc tăcut
Printre ziduri cenușii
Construite din visele voastre
Vă aud vocile în echilibru
Pe acoperișuri arse de soare,
Torcând șoapte răutăcioase
Ce se preling pe ziduri
Jivine hidoase
Care încearcă
Să mă smulgă
Din lumea mea.

Ochii lor umezi și reci
Mă fac să mângâi pământul
Ce se desparte în două maluri
Rană adâncă
Dureroașă
Care alungă vocile voastre
Lăsându-mă să mă prăbușesc
Spre neant,
Spre locul care mă ascunde
De ramurile privirilor
Ce zgârie tăcerea
Desfătătoare.

Fereastra

Departa, seara
În văzduhul fără sclipiri
Departa, în fără viață periferii
Lângă subțire plânset de copil
Unde luna nu mai știe
De ce se anină pe cer
Acolo, pierdute în van
Sunt visele mele
Ce seară de seară
În fereastra sufletului
Se arată.

Taină

Seara
Tânguirea cuvintelor amuțește
Iar luna mă lasă
Chipul tău în somn să-l iubesc

Dar apoi
Ca o neagră vijelie
Ce atârnă deasupra inimii mele
Cuvintele renasc
Urcând pe o scară-n spirală
Soldați reci
Vestind jertfa privirii

Pașii lor lasă în urmă
Noapte fără vânt
Ce nu mai mișcă
Frunzișul sufletului meu

Încet
În camera sumbră
O mână rece
Șterge chipul tău
Din inima mea.

Mădălina ALDESCU

Tânăra poetă studiază la Colegiul Național Bănățean din Timișoara. Locuiește în satul Bacova, într-un centru pentru adulți fără adăpost, împreună cu tatăl său. Scrie de la 9 ani, atât poezie, cât și proză. A participat în 2020 la campania „Urmează-ți visul” organizată de Europa FM, în cadrul căreia a fost tipărit primul său volum de poezii (fără colaborarea cu o editură, ulterior volumul a fost oferit în schimbul unor donații), iar în 2021 a câștigat premiul Ligii Scriitorilor, filiala Buzău, la concursul „Iubirea ca o poezie”.

o casă nu este altceva decât o ființă flămândă

nu pot fi mai liberă decât o pereche de colți
înfipți prea adânc în umărul unei idei
nu pot fi liberă pentru că dimineața mă imaginez o casă cu
toată
mobila lipită de tavan și cert
copiii locuitorilor
uite, ați lăsat iar urme de bocanci
pe lângă candelabru,
ce să mă fac eu cu voi?
sunt scrumieră pentru amorul consumat al părinților,
la nevoie devin cuptor
bunicile pun la copt istoriile despre cum au trăit războiul
cu bărbații lor plecați pe front și adolescența lor ca un
himen
rupt în grabă, cu prea puțin timp înainte.

și toate grijile lor nu mai înseamnă nimic
în relația de dependență cu siguranța ușii care nu se mai
deschide
pentru anunțuri de deces
mulțumim lui Dumnezeu, zice toată familia
și nimeni nu știe dacă în mintea lor Dumnezeu e scris cu
literă mică sau cu majusculă
și nimeni nu îndrăznește să spună ceva despre cum
noaptea, casei îi cresc dinți în pragul intrării

nu se cuvine să vorbești cu lucrurile

îmi spuneți pretutindeni că nu se cuvine să vorbești cu lucrurile,
că vaza cu flori are o viață privată
și comit o mare fărădelege dacă îmi apăs sânii de clapele
unui pian,
e ca și cum m-aș atinge de o aortă
fără mănuși,
e ca și cum
o nudistă s-ar apropia de un bărbat cu atâta dezinvoltură
încât doar să-i ceară un foc,
flama cu care se aprinde o cometă și-apoi
s-o lase să plece la fel –
dezghețată,
ostentativ de invizibilă, aproape
un vis umed.
nu aveți însă nicio cale pe care să mă îndrumați, eu vin
ca o pasăre care nu zboară,
ci mai degrabă se agață cu capul în jos de boltă și piuie,
vin să vă strig
voi, cei care credeți în vulgaritate,
voi, care vă acoperiți buzele când șoptiți,
care salivați după o bucată de pământ simetrică,
ce drept aveți să-mi vorbiți despre intimitatea unei
rădăcini?